

Mészely József

Útnyomok

Nem kellett volna észrevennem.
Át kellett volna néznem fölöttük.
Hidegen kellett volna hagyjanak.
Nem kellett volna fölöslegesen
nyugtalanítanom magam.

De észrevettem,
mert észre akartam venni.
Nem nézhettem át fölöttük,
mert látni akartam.
Nem hagyhattak hidegen,
mert nem akartam
hidegen maradni.
Fölöslegesen is nyugtalanítottak,
mert akartam, hogy nyugtalanítsanak.

Útvonal

Talán nem is visz soha sehová
s édeni megérkezést sem kínál.
Csak hajladozik mindig előtted
karcsún, mint egy tóparti nádszál.
Legjobb, ha csak útnak nevezed,
kaptatók s lejtők hullámának,
de talán még egyszerűbben
csak konok elhatározásnak,
hisz meglehet éppen elhatározásod
lesz a legnagyobb bizonyosság,
mely tudatára ébreszt,
végre saját nyomodban jársz.

A kaptatón

Reánk esteledett,
de baktatunk
egymás nyomában,
egymás elé tolakodó
izzadtságzagunkban,
egymás kiszámíthatatlan dühében,
egymás fáradtságának unalmában,
egymás panaszába háborodva,
egymásra ásító lélegzetünkben,
egymástól le-lemaradozva,
egymás közös céltudatában
a meredek kaptatón,
félretülkölvé az útból,
már szinte
a sáncban.

De a biztató hívás,
ha suttogássá riadva is
visszhangzik fülünkben.

Új évet köszöntő

Új évet köszöntő
versemmel jöttem,
ha elmondhatom,
azonnal mentem.
Elnézést,
hogy csak így rád rontok,
hiszen tudom
közhely az is, amit mondok,
de remélem,
a szám nem téved:
Legyen nagyon
boldog új éved!

Böszörményi Zoltán

A tél

Három napja szinte megállás nélkül esett a hó. Az utakra vastag rétegben taposták rá az arra haladók.

Az öreg, mielőtt kilépett a házból, felvette posztókabátját, gyapjúsálat tekert a nyaka köré. A kucsmát megforgatta a kezében, hosszasan vizsgálta, majd visszahelyezte a bejárati ajtó előtti fogasra.

Az utcán néhány járókelővel találkozott. Mintha mindegyikük sietett volna valahová, de a jeges, havas járdán nehezen boldogultak. Meg-megcsúsztak, toporogtak, előre alig jutottak.

Az öreg gúnyos mosollyal szemlélte őket. Legbelül kuncogott, s apró lépéseivel sorra elhagyta a vele egy irányba közlekedőket.

„Majd én megmutatom nektek” — ismételte magában.

A sarokra érve balra fordult, s benyitott a háromemeletes, sárgára festett bérház kapuján. Eredetileg sötétbarnára mázolták, de az évek alatt megkopott a színe, itt-ott csíkokban hámlott.

„Elkelne egy tatarozás” — motyogta maga elé.

Csodálkozott, hogy bár harminc éve majdnem naponta bejárt ezen a kapun, soha nem bántotta, hogy pattogzik róla a festék.

A lépcsőket ráérősen vette. Nem sietett. Minek is tette volna. Fia, az orvos, aki hatvanöt éves volt, ereje teljében, most kiterítve feküdt a harmadik emeleti lakás nappalijában. Fejénél gyertyaláng égett. Egyszer-egyszer sercegve belepislogott a csendbe, mintha búcsúzna, de ismeretlen erőtől éledve újra felviláglott.

Az öreg szuszogva ért a lépcsők tetejére, s balra fordult, a nyitott ajtajú lakás irányába. Eszelős fény, elszántság, mély gyász csillogott a szemében.

Amint belépett, s kitörölte szeméből a benti meleg okozta könnyet, keresztet vetett, letekerte nyakából a sálát. Fiára nézett, akit életénél is jobban szeretett. Soha senkinek sem árulta el ezt az érzést, még nyomorék, húsz éve fekvőbeteg feleségének sem, akit csak az előbb hagyott magára a lakásban, miután kicserélte pelenkáját s megreggeliztette.

A sebtében rögtönzött ravatalhoz lépett, imát morzsolta ajka.

„Ha látna most az anyád, azonnal utánad menne” — mondta hangosan, s megigazította a halott fekete csokornyakkendőjét. „De nem lát meg soha. Azt mondtam neki, hogy kiküldtek Afrikába. Mondtam, ott nagy szükség van rád, sok a beteg gyermek.”

„Nem, nem akarta megtudni, melyik országba repültél. Nem érdekelte. Ne kérdezd, miért.”

Vállat vont. Körbejárta a halottat.